

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobkyně **A. L.**, zast. Ladislavem Lakatošem, bytem Rozhonova 12, Prostějov, proti žalovanému **nejvyššímu státnímu zástupci**, se sídlem v Brně, Jezuitská 4, v řízení o žalobě ze dne 10.10.2012

t a k t o :

- I. Žaloba se v části směřující proti nejvyššímu státnímu zástupci **o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou ze dne 10.10.2012 se žalobkyně domáhala, aby soud rozhodl o tvrzené nezákonnosti zásahu ministra spravedlnosti, spočívajícího v nepodání stížnosti pro porušení zákona ve prospěch žalobkyně a dále aby soud určil jako nezákonný zásah jednání nejvyššího státního zástupce, který nepodal ve prospěch žalobkyně stížnost pro porušení zákona. Zároveň se žalobkyně ve vztahu k ministrovi spravedlnosti a nejvyššímu státnímu zástupci domáhala, aby jim soud uložil zjednat v projednávané věci nápravu.

[2] Usnesením ze dne 16.10.2012, č.j. 30A 86/2012-16, vyloučil zdejší soud část žaloby, směřující proti ministrovi spravedlnosti k samostatnému projednání, neboť v této části žaloby není dána místní příslušnost Krajského soudu v Brně.

[3] Usnesením zdejšího soudu ze dne 13.11.2012, č.j. 30A 94/2012-18, postoupil Krajský soud v Brně část žaloby směřující proti ministrovi spravedlnosti, Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému (viz ust. § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního – dále jen „s.ř.s.“).

[4] V řízení vedeném pod sp. zn. 30A 86/2012 tedy Krajský soud v Brně projednává žalobu žalobkyně, směřující proti nejvyššímu státnímu zástupci, kterou se žalobkyně domáhá, aby soud určil jako nezákonný zásah jednání žalovaného, který nepodal ve prospěch žalobkyně stížnost pro porušení zákona a žalobkyně se zároveň domáhá, aby mu soud uložil zjednat v projednávané věci nápravu.

[5] Z žalobkyní předložených listin vyplývá, že rozsudkem Okresního soudu v Prostějově ze dne 14.9.2010, č.j. 1T 47/2009 – 1090, byla žalobkyně uznána vinnou z trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1 a 3 písm. b) trestního zákona ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tohoto zákona, zdejší soud usnesením ze dne 24.11.2010, č.j. 5To 567/2010, odvolání žalobkyně zamítl, následně Nejvyšší soud České republiky odmítl dovolání žalobkyně proti poslední citovanému usnesení zdejšího soudu, a to usnesením ze dne 27.4.2011, č.j. 8Tdo 334/2011 – 35. Ústavní soud usnesením ze dne 16.11.2011, č.j.

IV.ÚS 1349/11, odmítl ústavní stížnost žalobkyně proti shora citovanému usnesení zdejšího soudu a též citovanému rozsudku Okresního soudu v Prostějově.

[6] Žalobkyně se v rámci řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle ust. § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) domáhá deklarování nezákonnosti tvrzeného zásahu a vyslovení příkazu směřujícímu ke zjednání nápravy v dané věci.

[7] Podle ust. § 82 s.ř.s. platí, že každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

[8] Z ustálené praxe soudů rozhodujících ve správním soudnictví vyplývá, že ze s.ř.s. ani z žádného jiného zákona nelze dovodit, že by byla založena jakákoliv kompetence správních soudů rozhodovat ve věci samé v soudně trestních věcech, stejně tak ale není v pravomoci těchto soudů přezkoumávat postup orgánů činných v trestním řízení, ani prošetřovat a vyřizovat stížnosti na tvrzený nesprávný postup správního orgánu. Soud na sebe nemůže vztáhnout pravomoci kontrolní nebo dozorčí v uvedených záležitostech, neboť mu je zákon nesvěřil (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21.8.2003, č.j. Na 579/2003 – 10, dostupné na www.nssoud.cz). Podobný závěr ve vztahu ke státním zastupitelstvím učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.10.2005, č.j. 6As 58/2004 – 45, který byl uveřejněn pod č. 1407/2007 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu také v rozsudku ze dne 28.4.2005, č.j. 2Aps 2/2004 – 69, publikovaném pod č. 623/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. S uvedenými názory se Krajský soud v Brně plně ztotožňuje a ani v nyní projednávané věci neshledal žádné důvody, aby se od ustálené judikatury odchýlil.

[9] Citované ust. § 82 s.ř.s. je nutno vyložit v souvislosti s ust. § 4 odst. 1 tohoto zákona, a to zejména pokud se jedná o výklad pojmu „správní orgán“, který byl přijat ve formě legislativní zkratky. Pravomoc správních soudů je totiž určena i okruhem orgánů, jejichž aktivity soudnímu přezkumu podléhají (orgány moci výkonné, orgány územního a samosprávného celku, fyzické nebo právnické osoby nebo jiné orgány, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy). Vymezení správního orgánu v ust. § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s., jež je vázáno na oblast veřejné správy, musí být vykládáno z hlediska celé pravomoci ve správním soudnictví, tedy i pokud jde o ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, jak je tomu v nyní projednávané věci. Veřejná správa je v pozitivním vymezení definována v práci Hendrych D. a kol. Správní právo, Obecná část 5., rozšířené vydání, Praha: C. H. Beck, 2003, jako „činnost, při jejímž výkonu jsou správní úřady (orgány) vázány ve své činnosti nejen právními předpisy, ale též rozhodnutími vyšších úřadů (orgánů). I když to neplatí např. pro samosprávnou činnost, platí takové vymezení nesporně pro největší část veřejné správy, totiž státní správu“. Soudní kontrola, tedy i zákonnosti zásahu správního orgánu ve smyslu ust. § 82 a násl. s.ř.s. se pohybuje jen v hranicích veřejné správy, a proto napadnutelnými jsou pouze takové zásahy orgánů, které patří do působnosti ve veřejné správě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.2.2010, č.j. 7Aps 1/2010 – 53, přístupný na www.nssoud.cz).

[10] Z předmětné žaloby a předložených listin vyplývá, že se žalobkyně domáhá vyslovení nezákonnosti a určení nápravy jednání nejvyššího státního zástupce v rámci stížnosti pro porušení zákona ve smyslu ust. §§ 266 – 276 zákona č. 141/1961 Sb. trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“). Podle ust. § 12 odst. 1 tohoto zákona přitom platí, že státní zástupce (tedy i žalovaný) je orgánem činným v trestním řízení. Předmětem žaloby je přezkum zákonnosti jednání žalovaného právě v rámci trestního řízení, upraveného posledně citovaným zákonem. Ani z Ústavy ČR nelze dovozovat charakter státního zastupitelství jako orgánu správního, nejedná se o vykonavatele veřejné správy ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s., neboť při výkonu své působnosti vystupuje jako nezávislý a nestranný státní orgán. Jde o zvláštní druh státního orgánu, který se od správních úřadů odlišuje druhem činnosti, tj. zastupování veřejné žaloby, odlišnost je možno dále odvodit z jeho nezávislosti. Soudní řád správní vylučuje pravomoc správního soudu zasahovat či rozhodovat v rámci trestního řízení.

[11] Vzhledem ke skutečnosti, že v projednávané věci není dána pravomoc soudů, rozhodujících ve správním soudnictví a tento nedostatek podmínky řízení je neodstranitelný a nelze proto v řízení pokračovat, soud ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. žalobu odmítl, neboť podle tohoto ustanovení platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn a nelze proto v řízení pokračovat.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 3 s.ř.s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13.11.2012

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu